

[Justitsministeren.]

sig imidlertid ikke foranlediget til at svare en saa ringe Person som en Politimester, der havde henvendt sig høfligt til ham, men fandt det mere passende at svare paa Brevet med en Henvendelse til Justitsministeren, en Henvendelse, som for øvrigt ikke var synderlig høflig — men det kommer det jo ikke an paa, jeg kan godt modtage en uhøflig Skrivelse, det skader ikke mig, men det er et Vidnesbyrd om Afsenderen. Hovedindholdet af Henvendelsen var, at det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen mente, at Politimesterens Brev kunde

„opfattes som en Opfordring til mig om at skaffe de paagældende Flygtninge Indrejsetilladelse til Sovjet-Unionen, men jeg maa dog formode, at de danske Statsmyndigheder vil vide, hvor de skal henvende sig for at komme i Forbindelse med den russiske Stat.“

Altsaa Farvel, mine herrer! Sid I bare nede i Arresten, hos mig er der ingen Hjælp at vente, den danske Regering kan jo henvende sig til den russiske Regering, men vi har ingen Opgave med Hensyn til at hjælpe jer i Jeres Forladthed. Naa, dette Svar blev sendt til mig, og det sad Politimesteren i Graasten og var uvidende om, og derfor skrev han igen den 5. Juli til Hr. Folketingsmand Arne Munch-Petersen:

„I Forbindelse med min Skrivelse af 24. f. M. vedrørende de tyske Undersaatter Gottlieb Theodor Langelund og Heine Carl Max Dollwetz, der hensidder i Sønderborg Arrest til Foranstaltning efter Fremmedlovens § 14,“

— det er det, jeg har forklaret før —

„skal jeg erindre om Sagen og bede oplyst, om og hvad der maatte være foretaget til Erholdelse af Indrejsetilladelse og Skibslejlighed for de paagældende til Rusland, idet tilføjes, at jeg under Hensyn til den allerede forløbne Tid siden Anholdelsen den 12. f. M. skal udbede mig Besvarelse snarest og inden 1 Uge. Jeg skal endvidere med Bemærkning, at Udgifterne ved de anholdtes Transport og Arrestophold er paadraget alene af Bestræbelserne for at skaffe de paagældende Udrejse til Rusland, anmode om, at der gives skriftligt Tilsagn om Refusion af samtlige opstaaende Udgifter, samt bede mig tilstillet 200 Kr. til Betaling og Sikkerhedsstillelse for paaløbne og paaløbende Omkostninger.“

Altsaa, Politimesteren mente, at det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen var travlt beskæftiget med at skaffe disse 2 stakkels Mennesker Udrejse til Rusland og naturlig-

vis glad for, at de danske Myndigheder lod dem blive her i Landet, indtil han havde faaet det besørget, og han gik ud fra, at det ærede Medlem var villig til at betale, hvad det kostede. Det var heller ikke mere end rimeligt for en politisk Fører for Det kommunistiske Parti her i Landet at vise saa megen Tjenstagtighed og Offervilje over for disse 2 Kommuniste. Men igen saa det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen ganske en stakkels Politimester over Hovedet og skrev til mig — ja, jeg skal ikke læse Brevet op, men det indeholdt et absolut Afslag paa at betale 200 Kr. eller noget som helst andet, ikke 1 Øre var der at faa som Hjælp til Opretholdelse af Livet for disse Mennesker, indtil de kunde komme til Rusland.

Jeg skal i øvrigt om de 2 Kommuniste Langelund og Dollwetz oplyse, at de den 12. Juni sneg sig over Grænsen mellem Tyskland og Danmark og blev anholdt af Politimesteren i Graasten. Det var deres Hensigt at søge Skibslejlighed til Rusland, de havde intet Pas og var subsistensløse. Justitsministeriet resolverede derfor den 22. Juni, at de skulde udvises som subsistensløse, men saaledes at det tilledes dem at rejse til Rusland, saafremt de inden en passende Tid kunde skaffe sig Indrejsetilladelse og Skibslejlighed dertil, og saaledes, at de indtil da forblev hensiddende til Foranstaltning i Arresten i Henhold til Fremmedloven. Som jeg lige har oplyst, mislykkedes Politimesterens Forsøg paa at faa Kommunisterne gennem deres Fører, det ærede Medlem, Folketingsmand Munch-Petersen, til at yde dem Hjælp til at faa saadan Indrejsetilladelse eller til at dække Omkostningerne ved deres Ophold her i Landet. De havde ingen Penge, de maatte ikke arbejde her, og betle maatte de heller ikke. De var altsaa fuldstændig forladt af alle; de eneste, der kunde tage sig af dem, var Staten, og derfor forblev de saa i Arresten. Saa tog Justitsministeriet fat paa Sagen, og fra Justitsministeriet skrev vi den 14. Juli til Udenrigsministeriet og anmodede dette om ved Henvendelse til det sovjetrussiske Gesandtskab i København at søge udvirket Indrejsetilladelse til Sovjetrusland for disse 2 Mænd. Den 25. Juli blev det dog muligt at løslade dem — vise dem bort, kan man sige, fra den Bolig, man havde skaffet dem i Arresten, for saa var der nemlig nogen, der tog sig af dem. Det var det ærede Medlem af dette høje Ting Hr. J. P. Nielsen. Han havde samlet en Del Venner om sig, som fremskaffede nogle Penge og henvendte sig til mig om, at disse 2 Mennesker maatte